

JULIUS CAESAR

klas 6
vrije school
zeeland
1986

door: A. Machiel.

JULIUS CAESAR

Toneelspel voor klas 6

voorjaar 1986

- I Ceasar's rede, ontmoeting met Cleopatra, waarzegster en de waarschuwing van Marcus Antonius.
- II De samenzwering.
- III Ceasar's dood op de Idus Martiae.
- IV Lijkredes van Brutus en Marcus Antonius.

S p e l e r s :

Ceasar:

Zijn vrouw:

Waarzegster:

Antonius:

Cleopatra

Brutus:

Cassius

Junna:

Casca:

Metellus Cimber:

Burgers:

Artemidorus:

1e burger:

2e burger

3e burger

4e burger:

5e burger:

6e burger:

7e burger:

8e burger:

9e burger:

E e r s t e b e d r i j f :

Ceasar: Als ik mijn ogen sluit
en terugdenk aan een ver verleden
zie ik mijzelf in Spanje staan
daar, in de tempel van Cadiz.
Vanaf de hoogte keek ik uit
en zag de heuvels van het Morenland
en ook de rotsen van Cadiz,
door Herakles uiteen geduwd,
met reuzenkracht en gedenwil.
Naar binnen nu wild' ik mij richten
naar de beelden van goden en helden.
Opzien naar de edele gestalten
van Hermes, Zeus en Herakles...
En zie... Hoe smartelijk rustte toen mij oog
op déze jonge man, met fier gelaat!
Zo oud als ik had hij de wereld
reeds in macht!
Hij was het: Alexander!
Die mij daar aanzag en mij maande:
"Oh Ceasar, spoed u voort!"
Zo moet het toen geklonken hebben
Zo was zijn groot en machtig woord!

Antonius: Vriend wat staat ge daar en peinst
Vergeet toch snel uw zorgen!
Let liever op wat ik u kom vertellen.
Cleopatra, zoals ge weet, is nu in Rome.
Zij vraagt u edele te mogen zien!

Ceasar: Ge hebt gelijk.
Zo wil ik droom met zoeter droom verdrijven.
Laat háár straks binnen
Maar zeg mij eerst:
Is zijn nog even schoon en lieflijk
als zij was voor enkele jaren?

Antonius: O Ceasar, zonder meer!
Nog schoner is zij dan weleer.
Nog schitt'render 't gewaad dat haar omhult.
Het edelste damast bedekt haar leden.
Het zuiverste katoen haar hals
en zijde weeft zich rond haar armen.

Ceasar: Genoeg, ga haar thans halen.

Ik ben benieuwd naar haar verhalen,
Naar wat zij wil en.....
wat zij nog komt geven!

(Antonius gaat weg)

Ceasar: Ik ben nieuwsgierig naar de schatten van Egypteland
Al 't goud en edel werk vandaar
is al even'schoon als menig beeld der Grieken.

===

Cleopatra: Mijn Ceasar,
Weldadig is het u in Rome hier te zien.
Dit is uw stad die gij regeert.

Ceasar: Welkom!

Cleopatra: Mijn Ceasar, ... Ik ...

Ceasar: Uw Ceasar ben ik niet.
Zoals ge zegt behoer ik Rome.

Cleopatra: Dat is het woord zoals een goed Romein
het spreekt.
Maar toch... Laat ons gaan zitten.

(Beide zetten zich neer. Cleopatra neemt Ceasar's hand
en spreekt:)

Denk toch eens terug
Aan de zondoorstraalde dagen
die we samen aan de Nijl vertoefden.
Toen ik zo jonge de troon net had betreden
en jubelzang en feestgedruis nog gonsden.
Hoe wij gelegen in de zachtste kussens
De zonnebark zich zagen reppen
Naar de Westerkim in stille vaart.
Daar waar de grote macht der Oudheid
zich met de ondergaande zon verbond.
Hoe daar der pyramiden punten
glansden in het stralend aangezicht van Ra.
Oh Ceasar, denk toch eens terug
aan alle schone schatten van Egypte.

Zie vóór u, vanuit de baai gezien,
in zinderende zonnegloed: Alexandrië!

Ceasar: Welzeker, schone Circe, zie ik 't vóór me
Hoe zijn ranke torens naar de hemel rijken.
Hoe het helder water haar begroet.
En hoe de westwind haar verkoelt

Cleopatra: zij schoner is dan Rome!
Blinkender in 't toekomstlicht der Oriënt:
de stralende nieuwe Phoenix dezer aard.

Ceasar: die ten leste
Maar voorged in vlammezee gedooft
nimmer de wereld zal regeren.
(Opstaand:)
Voorbij is Alexanders wensdroom.
De wereld kent slechts eenmaal 't Capitool.
Dit machtig bolwerk wil ik bouwen.

Antonius: (Haastig binnenkomend, licht buigend:)
Vergeef o Ceasar dat ik u kom storen!

Ceasar: Ge stoort, dat is zo uw gewoonte

Antonius: Toch moet een woord van zorg mij
van het hart:
In de stad hoor ik zo menig burger honen
Dat Cleopatra, de schone,
Ceasar komt halen naar Egypte.
Men spreekt dat gij nu Rome wilt verlaten
en Alexandrië tot nieuwe hoofdstad
zult gaan maken....

Ceasar: (Knikt bedenkelijk:) Mmm.....

Cleopatra: Hoor toch Ceasar, welk een opstandigheid
Het volk wil u de wegen voor gaan schrijven
die gij moet wandelen en veroveren.
De tyrannie der massa
die 't ware koningschap niet ziet.

Antonius: Ook dat vernam ik, Ceasar:
Hoe onrust jegens uw beleid zich roert.
In felle woorden sloeg zij in in de Senaat,

Verbitteerd en de rampen.
Als zou de tijd van onderdrukkingen
door wetteloze koningen weer gaan beginnen.
Men spreekt dat gij weer koning wilt gaan worden.
Ja zelfs dat gij uw mildheid en grootmisdigheid
slechts speelde om een andere weg te openen.

Ceasar: Ach, schreeuwen doet het volk zoveel.
De schreeuwers vrees ik geen van allen.
Die ik vrees zijn de zwijgers
Die broeien in hun giftig hart
op eieren van slangen,
Reeds vergencegd om de gebrorte
van hun giftige gedachten en verzinsels.
Daarom wil ik mij nu niet storen
aan al't geroep en gekrakeel.
Let liever op wat oren niet kunnen horen.
Oh vriend Antonius, daar schuilt het kwaad.

(Antonius gaat weg.)

Cleopatra: Oh Ceasar, hoe bewonder ik uw inzicht.
Gij weet het kwade juist te vinden.
Gij schrikt niet van 't rumoer der straten.

(Smachtend:)

Nog zie ik hoe gij koen en koel
uw slag sloeg in de opstand,
waar velen u bedreigden.
Hoe gij de schepen vlam deed vatten
in Alexandrië's haven,
Hoe 't volk zich om moest keren
om de haven te gaan redden.

Ceasar: Wel dank, sirene van de Nijl.
Uw woorden vallen neer
als druppels in de regen....
Ik ben drijfnat!

Cleopatra: Oh storen wilde ik u niet oh Ceasar.
Het riep in mij herinneringen wakker
zoals gij juist 't rumoer doorzaagt.
Gij wist meteen de list der vijand
zoals een waar strateeg die de veldslag leidt
En weet dat 't in de flanken dreigt. Ja...

Ceasar: Het regent.

Cleopatra: Welnu, zoek dan uw schuilplaats.
Kruip onder 't bed.
Daar zal de regen u niet vinden.

Ceasar: De dag is eerst begonnen.
Mijn bed begeer ik niet te zien.
Mijn ogen verlangen meer naar 't schone goud
waarmee men legers kan betalen.

Cleopatra: Dat laat zich raden, ja gewis.
Wie machtig is moet machtig blijven.
Geen vorst die goud gemakkelijk kan ontberen.
Helaas; dit is wat ik voor u nog heb.
(Werpt hem een goudstuk toe.)
Gegroet (buigend)
Ik zie u spoedig weer
Maar dan met zon en koele wind
die regen wegdrijft met plezier.

Ceasar: (Glimlachend:)
Opdat het koren aan de Nijl zal groeien
En niet hier.
Gegroet!

Zie aan, 'k had niet gedacht
met goud te worden overladen.

Antonius: (Binnenkomend:)
Vergeef oh Ceasar dat ik u kom storen!

Ceasar: Ge stoort, dat is zo uw gewoonte...

Antonius: (Zuchtend:)
Een duist're vrouw vraagt u te mogen spreken.
Zij meent de toekomst te kunnen voorspellen
en voelt een dreigend noodlot voor uw rijk.

Ceasar: Oh die zijn talloos, deze donderwolken.
Ik zie ze met het blote oog
als ben ik dan geen waarzegster.
Maar goed, als zij zo aandringt...

Waarzegster: (Gesluierd binnenkomend:)

Gij Ceasar, of ge wilt of niet,
Uw levenseinde staat reeds vast.

Ceasar: Heb ik nog tijd om bang te worden?

Waarzegster: Gij spot en denkt lichtvaardig,
verdringt het onverbiddelijk noodlot.

Ceasar: Ach vrouw, vertel mij dan
Wat dunkt ge dat een mens het meest zal kwellen:
De angst van een voortdurend wachten
op de dood,
of de dood die plotseling een einde
aan het leven maakt?

Waarzegster: Van onverwachtheid valt hier niet te spreken.
De Idus Martiae is de dag.
Dan zult ge sterven.
Daags daarvoor met 't vallen van de avond
zullen dreigende voortekenen u nog eenmaal
waarschuwen:
Dan zal het onvermijdelijke
zich met de macht, van 't wevend
lot voltrekken.

Ceasar: Gij bent het die het zegt!
En met u zijn er velen die het hopen.
Doch laat mij daarom toch niet vrezen.
Wat baat het mij uw woorden te geloven
die ge uit de wirwar van de hemel haalt?
Slechts eenmaal proeft de dappere de dood.
De lafaard sterft meermalen voor hij sterft.

(Ceasar af, waarzegster gaat zitten met droevig gebaar.)

E i n d e o e r s t e b e d r i j f

T w e e d e b e d r i j f

Cassius: Waarde vrienden,
dienaren der republiek.
Het heeft mij duivels veel moeite gekost
u allen hier samen te brengen.
Vooral Brutus heeft lange tijd geaarzeld
voor hij zijn weg kon vinden
en wist welke vraag de republiek hem stelde
aan hem stelde.
Eindelijk dan vielen ook hem
de schellen van de ogen.
Nu luister.

Casca: Vooruit met uw plan.
Mij kolkt reeds het bloed.
Reeds branden mijn handen van wraak
jegens hem die zich koning wil maken...

Mettellus Cimber: En die zich wreed heeft gedragen
jegens mijn verbannen broeder.

Casca: Nu, laat het plan goed zijn.
De tijd heeft geleerd
dat men snel moet beslissen.
Kies u een dag
en besluit.

Brutus: De Idus Martiae.
De lente begint, zo laat ook de
lente der republiek dan beginnen.
Wij vragen hem naar de Senaat
waar wij allen hem wachten.
Nog eenmaal smeken wij hem om vergeving
voor Publius Cimber.

Cassius: Heel goed!
Hem kennende zal hij onwrikbaar blijven.
Mettellus Cimber zal hem smeken.
Dit doende grijpt hij zijn mantel vast.
Dat is ons tot teken!

Casca: Ik zal de eerste zijn
die de verrader der republiek zal treffen!

Brutus: En wij volgen in de voetsporen van
Lucius Junicus Brutus.

Cassius: Vrienden der Republiek, genoeg!
De Idus Martiae brengt ons tesaam.
Wij slaan de handen ineen.

(De handen worden één voor één ineengeslagen.)

Allen: Voor de Republiek, tegen Ceasar!!

E i n d e t w e e d e b e d r i j f

D e r d e b e d r i j f

Calpurnia: Oh vreselijk is de dag die voor mij ligt.
Hoe kan ik u toch laten gaan.

Ceasar: Ach vrouw, rumoer toch niet zo hevig.
Hoe klaagt ge terwijl de dag nog niet begonnen is.

Calpurnia: Oh Ceasar, vreselijk was wat ik droomde.
De nacht was mij een hellevaart.
Ik droomde dat men u gedood had.
Onmachtig zag ik toe.
Mijn handen trilden
maar helpen kon ik niet. (Zitten)

Ceasar: Calpurnia mijn liefste,
Wat heeft de nacht uw hart verblind!
Ge hebt de tekens fout verstaan...

Calpurnia: Nee, nee!
Oh Ceasar, geloof toch in de kracht
der dromen.....

Ceasar: Dat doe ik, zijt ge zeker?

Calpurnia: Zeker, zekerder dan Rome's capitol.

Antonius: Vergeef oh Ceasar, dat ik u kom storen.
Men verwacht u straks in de Senaat.

Ceasar: Vandaag zal men mijn stem niet horen.
Gaat gij, en vervult mijn taak!

Antonius: Maar Ceasar, men wacht u reeds buiten:
Cinna, Brutus, Casca, ja zelfs Cassius
en ook Metellus Cimber

Ceasar: Ik vrees dat zij niet langer buiten wachten.
Hun stemmen hoor ik reeds in de hal.

Cassius: Gegroet oh Ceasar,
Heil u en uw rijk op de Idus Martiae.

Cinna: Gij hoorde ongetwijfeld reeds
wat men u bereid heeft.

Ceasar: Gegroet gij allen, gegroet ook Brutus.
Wat komt gij aarzelend binnen.
Kunt gij me misschien zeggen wat
men mij bereid heeft?
Geen enkel bericht heb ik ontvangen.

Brutus: Heil Ceasar, hebt gij dan niets gehoord?
Men houdt de kroon voor u gereed.

Ceasar: Hoor toch Calpurnia, uw droom heeft
ons bedrogen.
De dag dient niets dan goedheid aan.
Komt vrienden, laat ons gaan.

Cassius: Wij gaan U voor Ceasar,
en kondigen uw komst reeds aan.

Ceasar: Gegroet dan. Tot in de Senaat.
Daar zullen wij elkander wederzien.

Casca: (Fluisterend:)
Maar wel voor het laatst.

Calpurnia: (Wanhopig:)
Oh hemelkrachten die dit lot bestieren,
Hoe wreed komt mij uw plan toch voor!
Is dit nu Ceasar's weg?
Is dit zijn einde?
Oh smartelijk lijden, oh droefenis!...
In u moet ik verzinken
als zijn dood gekomen is.
(Bescheuwend:)
Ach, hoe strijden in de mens de raadsels.
Hoe vechten met elkaar
steeds wijsheid en begeerte!
Waarom ziet Ceasar niet het lot
en voelt hij slechts de eer.
De dag is reeds in nevelen gehuld
doch hij ziet slechts de zon!
Verblindings heeft hem nu bevangen.
Geen rede die hem kan bevrijden.
(Gelaten:)
Nu wacht ik dan met sma

totdat het doodsbericht mij heeft bereikt.
Wat rest mij anders,
Wat kan ik doen.....

D e c o r w i s s e l i n g

Ceasar: Nu wacht ik dan met smart .

Metellus: Hoor toch vrienden,
is dat niet Ceasars stem?

Casca: Oh ja, uit duizenden te herkennen.
Zoals de liefde is de haat ook een
uitstekende geleider.
Wat zich door liefde heeft verbonden
vergeet men niet; evenmin door haat.

(Ceasar komt de Senaat binnen. Op de drempel staat
de waarzegster.)

Ceasar: Welaan gij vrouw, is dit niet de Idus
Martiae, wat wonder dat ik u kan
zeggen: Ik leef, de dag bruist van
het leven.

Waarzegster: Zij bruist aan het begin
totdat men de aderen der bron doersneden
heeft. De Idus Maertae is pas begonnen.

(Artemidorus komt aangerend, in zijn hand een lijst
met namen.)

Artemidorus: (Valt op zijn knieën en grijpt Ceasars mantel.)
Heil grote en verhevene! Gun mij need'rig
mens uw aandacht!
Hier staan de namen van degenen die u willen doden.
Ach toe, ach lees.

Ceasar: Wat schreeuwt hij toch voor wartaal!
Hier is de plaats van de Senaat,
geen schreeuwplaats voor verdoolden!

(Ceasar loopt verder.)

Artemidorus: Luister toch! Oh noodlot. Luister!

Casca: Zwijs toch, gij dwaas?
Ge hebt gehoord wat Ceasar heeft gezegd.
Verdwijn, gij zot die zijt verdwaald.

(Ceasar zet zich op de zetel, om hem heen scharen zich de
samenzweeiders.)

Cassius: Wel Ceasar, is vandaag niet een der dagen
die met verlangen is gevuld,
die eenieder vurig heeft gewenst?

Metellus Cimber: Ook ik kom met een wens tot u
waarvan ik vurig hoop dat gij hem wilt vervullen.

Ceasar: Nu, stel uw vraag, voordat de zitting
gaat beginnen.

Cinna: Metellus, stel hem vlug. Ik hoor de
senatoren reeds.

Metellus: Ik vraag u om mijn broeder, Publius
Cimber, vrij te laten uit zijn ballingschap.

Caesar: Vergeet uw wens. Onwrikbaar is mijn wil,
vast als de Poolster aan de hemel.
Wie ging komt niet terug.

Cinna: Maar Ceasar...

Ceasar: Zwijs toch. Het is even dwaas
te vragen of ik mijn naam wil gaan
veranderen.
Besef dat ik ben die ik ben.
Zo zijn ook mijn besluiten:
Zij zijn die ze zijn.

Metellus: (Knielt neer en grijpt Ceasars mantel.)
Heer, ik smee u, geef ...

Casca: Geef dan een dolk der dood!

Ceasar: Wat doe je, schurk!

(Allen steken toe, Brutus als laatste.)

Ceasar: (Kijkt Brutus aan:) Ook gij, Brutus!

Brutus: Dood aan de tyran!

Vassius: Vrijheid! Eindelijk vrijheid!!

Casca: Brutus, ga naar het spreekgestoelte.
Spreek uit wat wij hier deden!

Antonius: (Binnenrennend:)
Wat deed gij, dwazen!
Zie het bloedbesmeurde lijk!

Artemiderus: Oh Ceasar, waarom hebt ge niet geluisterd!
Nu proeft gij reeds de dood.
Oh dwazen. Heel Rome proeft de dood.

Cinna: Dit is geen dood, maar is nieuw leven.
De republiek was in gevaar.

Antonius: Het volk zal schreeuwen om terechtstelling.
Met Ceasar sterft ook gij!

Metellus: (Angstig:)
Nu Brutus, ga. Gij moet het volk
kalmeren.

Brutus: Ik ga. Mijn rede is bereid.

Antonius: Zo gij gaat, kom ik u na
met Ceasars lijk.

P A U Z E

V i e r d e b e d r i j f

(De burgers hebben zich voor het spreekgestoelte verzameld.)

Allen: Ceasar moet gewroken! Ceasar moet gewroken!

1e Burger: Die dwazen moet men doden!

2e Burger: Wie zich van he bezint moet zelf wel
naar de wapens grijpen.

3e Burger: Toch kan ik niet geloven dat ook Brutus
bij het doden was betrokken.

1e Burger: Juist. Hij was toch Ceasars oogappel.

4e Burger: De dood sluimerde reeds lang aan zijn zij,
maar hij wilde 't niet geloven.

5e Burger: Wie zal er spreken?
Ja, wat doet de Senaat?
Staan dan die moordenaars niet voor hun daden?
Vooruit, waar blijft hun antwoord?

Allen: Ja, wij willen rekenschap. Een antwoord!

6e Burger: Zie, daar komt Brutus.

7e Burger: (Schreeuwt:)
Een antwoord! Welk' dwaas.....

8e Burger: Nu aarzel niet. Ge hebt de moed
gehad te doden. Heb ook de moed
te spreken!

Allen: Ja, spreek!

Brutus: Hoort rustig, tot het einde toe, aan.
Romeinen, burgers, vrienden, hoort mij aan
bij het bepleiten van mijn zaak.
En weest stil opdat gij moogt horen.
Geloof mij terwille van mijn eer
opdat ge geloven moogt.
Beoordeel mij naar uw wijsheid

en laat uw verstand wakker zijn
opdat gij des te beter oordelen moogt.
Indien er iemand in deze vergadering is
die een innig vriend van Ceasar was, tot hem
zeg ik, dat Brutus' liefde tot Ceasar niet
minder was dan de zijne.

En als die vriend dan vraagt, waarom Brutus
tegen Ceasar opstond, dan is mijn antwoord:
Niet omdat ik Ceasar minder liefhad, maar
omdat ik Rome meer liefhad.

Had gij liever dat Ceasar in leven was
en gij allen als slaaf zoudt sterven,
dan dat Ceasar dood is
en gij allen leeft als vrije mannen?

Omdat Ceasar mij liefhad ween ik om hem.
Omdat hij dapper was vereer ik hem.
Maar omdat hij heerszuchtig was doodde ik hem.

Wie is hier zo laag gezind, dat hij slaaf
zou willen zijn?

Zo'er iemand is, hij spreke, want hem heb ik
beledigd.

Ik wacht op een antwoord.

Allen: Niemand, Brutus, niemand.

Brutus: Dan heb ik niemand beledigd. Ik heb
Ceasar niet meer aangedaan, dan gij Brutus aandoen
moogt.

En hiermede treed ik af. Zoals ik mijn
beste vriend voor het welzijn van Rome doodde,
zo zal ik hetzelfde lot ondergaan, wanneer het
mijn land zal behagen mijn dood nodig te achten.

Allen: Leve Brutus, hij leve! Hij leve!

1e Burger: Geleidt hem in triomf naar huis terug!

2e Burger: Geef hem een standbeeld bij zijn voorgeslacht!

1e Burger: Hij worde Ceasar!

4e Burger: Ceasars beter "ik" zij nu bekroond in Brutus.

1e Burger: Wij brengen hem luid jubelend naar huis!

Brutus: Mijn medeburgers!

2e Burger: Stilte. Brutus spreekt.

4e Burger: Hé, stil daar!

(Ceasars lijk wordt binnengebracht.)

Brutus: Laat mij alleen naar huis gaan, goede vrienden,
en blijft, om mijnentwil, hier bij Antonius.
Brengt eer aan Ceasars lijk en luister naar
de rede die Antonius tot Ceasars roem en
luister houden zal.

En 'k bid u dat op mij na, niemand
weggaat voordat Antonius gesproken heeft.

(Brutus af.)

4e Burger: Ceasar was een dwingeland.

6e Burger: Dat is zeker. 't Is een geluk dat Rome
van hem af is.

5e Burger: Stil. Laat ons horen wat Antonius zegt.

Antonius: Edele Romeinen!

Burgers: Stilte. Laat ons luisteren.

Antonius: Vrienden, Romeinen, burgers, leent mij 't oor.
Ik kom Ceasar begraven, niet hem prijzen.
't Kwaad dat mensen doen leeft na hen voort.
't Goede wordt vaak met hun gebeent' begraven.
Laat het zo zijn met Ceasar. De eed'le Brutus
vertelde u dat Ceasar heerszuchtig was.
Als dat zo was was dat een zware schuld
en zwaar heeft Ceasar er dan voer geboet.
Hier, met verlot van Brutus en de rest,
Want Brutus is een achtenswaardig man,
- Dat zijn zij allen, allen achtenswaardig -
voer ik bij Ceasars uitvaart thans het woord.
Hij was mijn vriend, trouw en oprecht voor mij,

Maar Brutus zegt dat hij heerszuchtig was
en Brutus is een achtenswaardig man.
Hij bracht tal van gevangenen naar Rome
wier losgeld de openbare schatkist vulde.
Scheen Ceasar u daarin heerszuchtig toe?
Wanneer de armen schreiden weende Ceasar.
Heerszucht snijdt men, dunkt me, uit harder hout.

Brutus zegt dat hij heerszuchtig was,
en Brutus is een achtenswaardig man.
Gij allen zaagt, op het Lupercusfeest,
dat ik hem driemaal een koningskroon aanbood
die hij drie malen afsloeg. Was dat heerszuchtig?
Toch, Brutus zegt dat hij heerszuchtig was,
en hij is stellig een achtenswaardig man.

Ik wil hier niet wat Brutus sprak weerleggen.
Ik kom u slechts vertellen wat ik weet.
Gij had hem allen lief, niet zonder grond.
Op welke grond treurt gij dan niet om hem?
Oh oordeelskracht, gij vloedt naar 't stomme vee
en reed'loos werd de mens. Neem mij niet kwalijk,
mijn hart is in de lijkist daar bij Ceasar,
en ik moet wachten tot het wederkeert.

(Antonius af.)

1e Burger: Mij dunkt er is veel waars in wat hij zegt.

2e Burger: Aan Ceasar is, als men het goed beschouwt,
groot onrecht aangedaan.

3e Burger: Niet weinig, mannen!
Ik vrees dat er een slechtere voor hem komt.

4e Burger: Hebt ge 't gehoord? Hij nam de kroon niet aan
Daar blijkt uit dat hij niet heerszuchtig was.

5e Burger: Als 't waar is zullen enkele het duur boeten.

Allen: Hier nemen wij van Ceasar afscheid.
Zijn leven was de glanzende sneeuwtop van een berg
schitterend in de ondergaande zon.